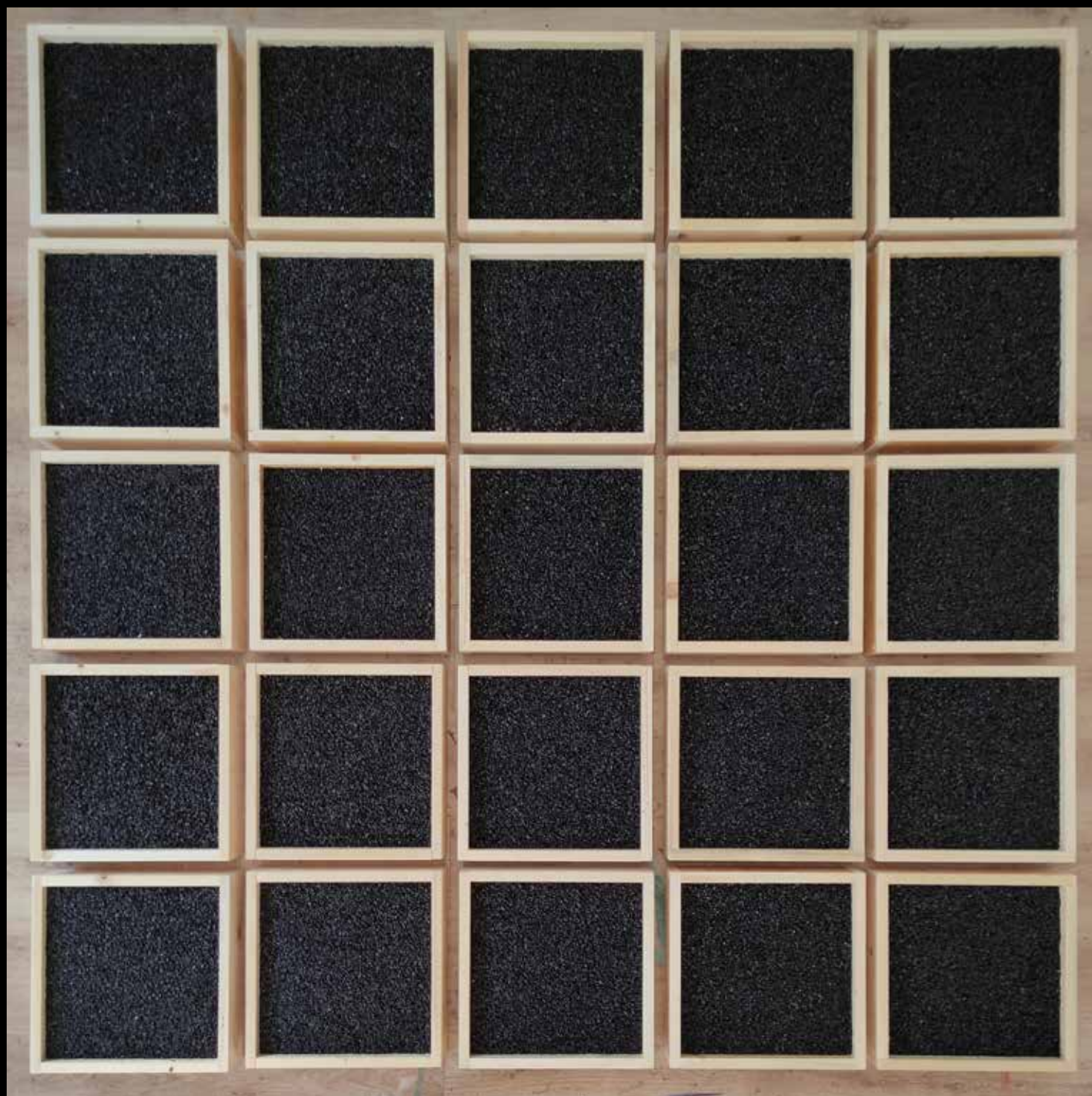
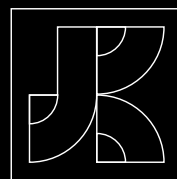
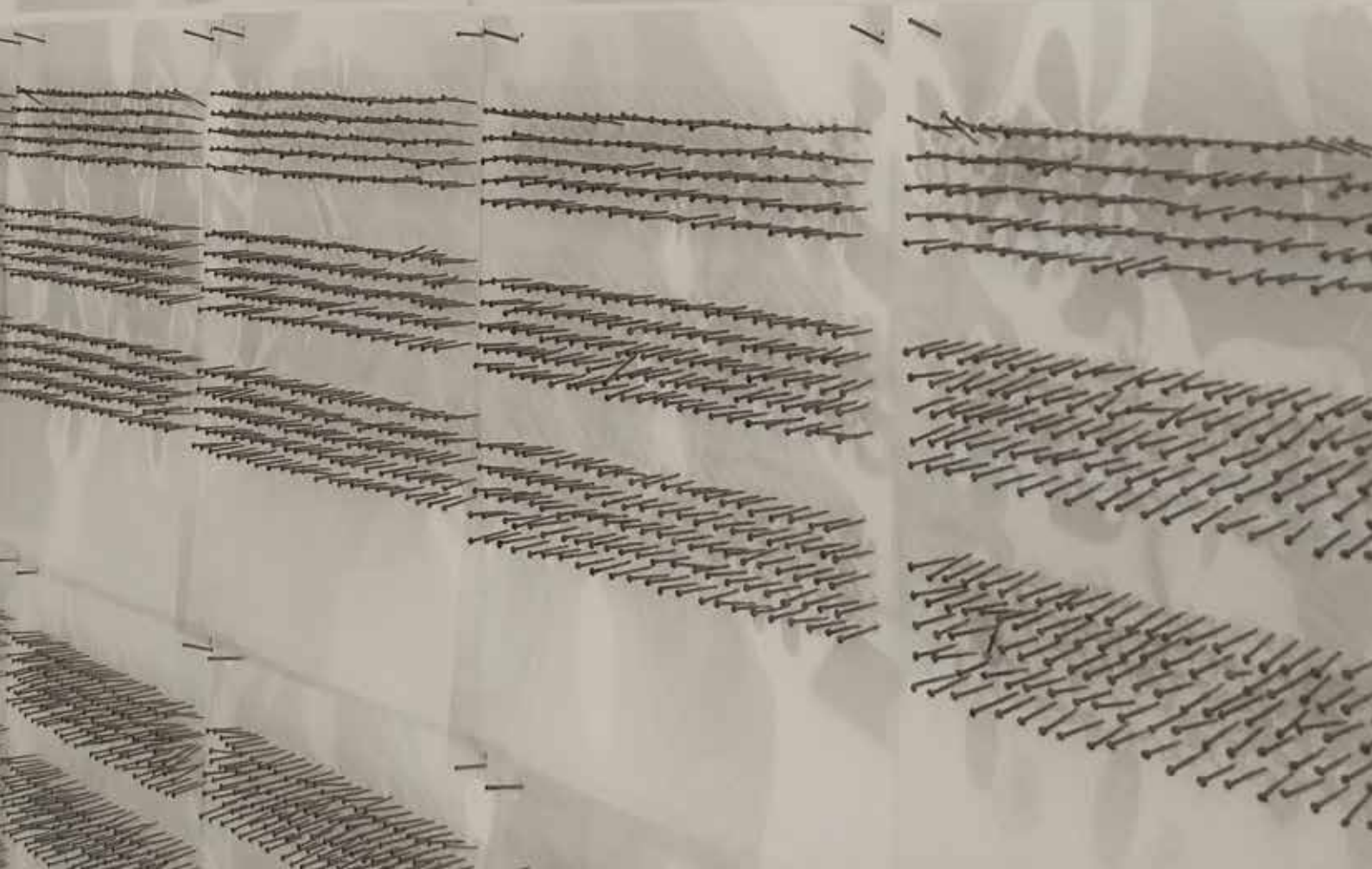
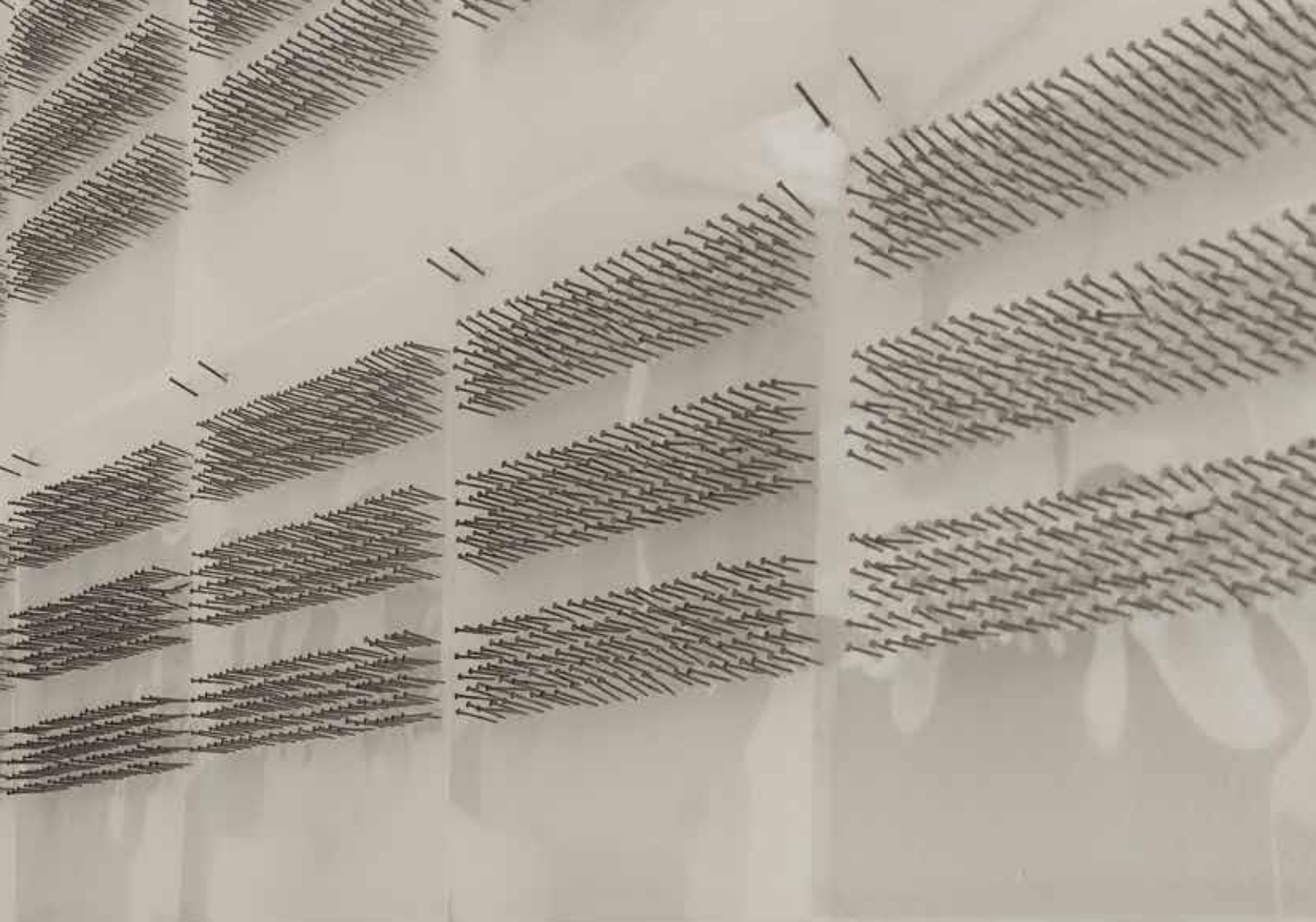

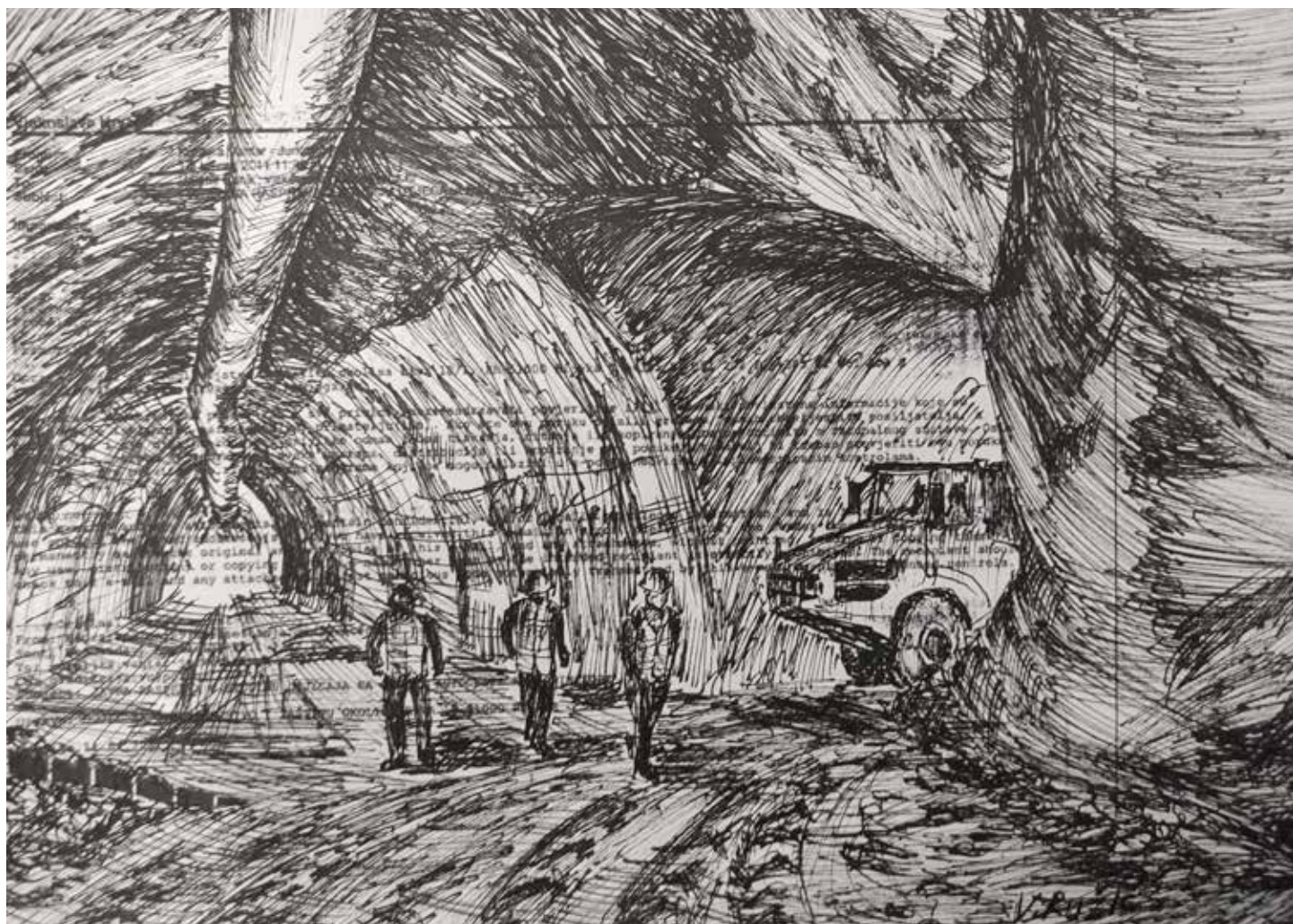
HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNIKA
RIJEKA

Galerija
Juraj
Klović
Rijeka

Vedran Ružić

Fear of Noise

Film počinje noćnim kadrom gdje obitelj na terasi svoje kuće promatra video projekciju dnevne snimke prometa na auto cesti. Desno od kuće, udaljena samo 6 metara, nazire se u mraku ta ista cesta na kojoj se sada odvija noćni promet gotovo istog intenziteta. Prošle su 42 godine od kada obitelj Vedrana Ružića živi u nasilnom suživotu s autocestom koja im već godinama prolazi kroz negdašnje dvorište, tada otuđeno zajedno s još par tisuća kvadrata zemljišta. O kakvom se suživotu radi deskriptivno govori spomenuti Vedranov film koji nam prikazuje svakodnevne situacije iz života njegove obitelji, koje su potpuno obične osim što su zaogrnutе nesnosnom zvučnom kulisom što ih okružuje, ulazi pod kožu i indirektno uvjetuje načine ponašanja i života. U takvim okolnostima zajednički objed i odmor poslije njega potpuno drugačije izgleda, a šišanje živice uz brzu prometnicu opasno je po život.

Kada je dovršena ta cesta, počelo se govoriti i o njenom drugom pravcu, ali ništa konkretno se nije znalo do početka prošle godine kada je počelo probijanje druge cijevi tunela Učka, koju s novom cestom (koja će biti paralelna već postojećoj), treba spojiti s čvorom Matulji. Stanovnici tog kraja četrdest godina nisu znali kada će se početi graditi i koje će kuće biti srušene, te su uslijedile brojne zamolbe i upiti da im se nešto odgovori kako bi znali što im je činiti i da se u tom neodređenom vremenu iščekivanja barem postave bukobrani na izgrađenoj cesti. Bukobrani nisu postavljeni, a odgovori nadležnih, ako bi se uopće uslijedili, otprilike su glasili: "Poštovani, obavijestiti ćemo Vas kada za to dođe vrijeme". To je vrijeme došlo 2021. godine kada su žitelji tog kraja, pa tako i Vedranova obitelj, dobili naloge da žurno isele jer će njihove kuće uskoro biti srušene.

Spomenuti film čini subjekt, oksonicu radnje i priču oko koje je satkana čitava samostalna izložba Vedrana Ružića u riječkoj „Galeriji Klović“ znakovitog naziva „6 metara“. Ona je, već u prepoznatljivom Vedranovom stilu, multimedijски koncipirana jer je i sam autor istovremeno likovni umjetnik, skladatelj, jazz basist i filmski autor. Osim filma izložbu čini serija od 69 crteža manjih (A4) formata koji prikazuju radove u tunelu, gradnju autoceste i stradanja koja se pri takvim prilikama dešavaju. Na njima je iskazana autorova crtačka vještina, suptilnost izrade i lucidna sinteza realnosti i imaginacije. Ti me radovi pomalo podsjećaju na crteže Sergeja Glumca koji je pedesetih godina proteklog stoljeća dokumentirao socijalističku izgradnju, ali i na distopijsko-konstruktivističke crteže Karla Paliske. Kada to spojimo dobivamo sadašnjost koju Vedran skicozno portretira uglavnom onakvom kakva je, a akcenti koji su plod njegove mašte i umjetničke slobode još više naglašavaju njenu krutu zbiljnost. Međutim ti crteži posjeduju i izvjesni konceptualni prosede jer su, u funkciji teme ove izložbe, crtani preko nekih od bezbrojnih žalbi koje su pisali ljudi kojima cesta ruši životni standard i gura ih u neizvjesnu budućnost. Stoga su ti crteži stvarniji od stvarnosti.

„Bez naziva“ je rad koji se sastoji od nekoliko nizova čavlića zabodenih u plastičnu foliju te okomito podjeljenih u nekoliko grupa od kojih je svaka formirana u pet redova što simboliziraju notno crtovlje. Čavliće tako možemo čitati kao note koje ispisuju imaginarne intrigatante zvukove buke, koja se u stvarnosti širi u neujednačenom crescendo od zaglušujuće potmulih zvukova do reskih tonova visoke rezonance. Druga je uloga tih čavlića da svojim ubodima u podlogu metaforički izraze bol tih ljudi koji nakon godina neizvjesnosti i permanentnog zvučnog terora sada pod hitno moraju napustiti svoje domove, jer je četrdeset godina državi bio prekratak rok kako bi im na vrijeme saopćili barem približan datum njihova nasilnog iseljenja.

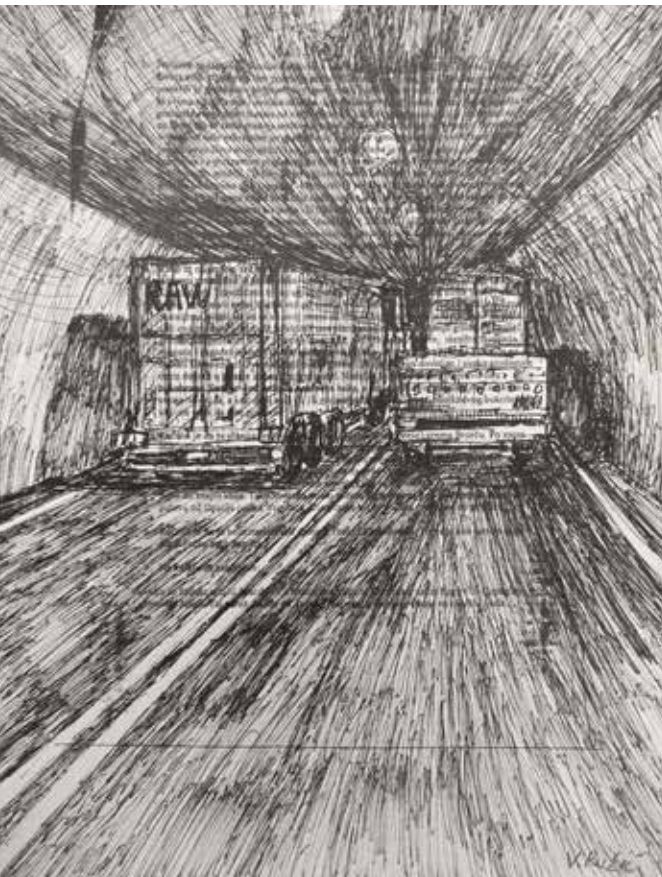
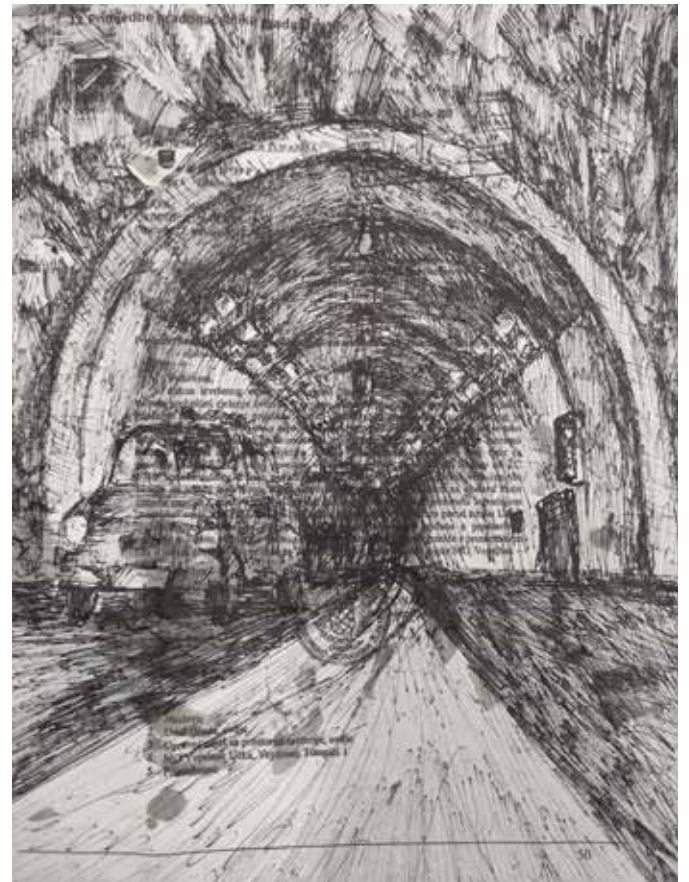
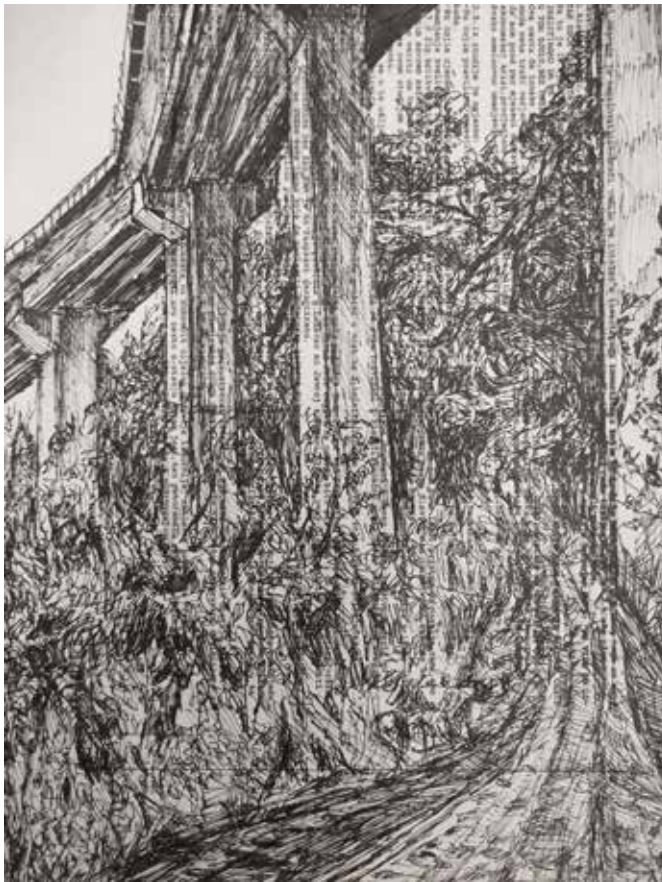
„Studijski paravan“ svojevrsan je *memento* ovoj zaokruženoj priči jer se radi o originalnom artefaktu, drvenoj kabini koja je bila dio tonskog studja Vedranovog brata, također poznatog jazz glazbenika i pijanista Zvezdana, a koji se, kao i njihova obiteljska kuća, također treba rušiti. Unutar kabine, na notnom stalku, smještena je „Pjesmarica žalbi“ čije stranice donose citate iz dopisa stanovnika nadležnim ustanovama, kao i nekih njihovih izjava, a predstavljeni su kao ritmizirani slogovi ispod praznih notnih crtovlja.

Podna instalacija „Asfaltni requiem“, sjajno korespondira s okomitim volumenom „Studijskog paravana“, a rad se sastoji od nekoliko kvadrata učinjenih od svjetlog drva koji uokviruju fine i sitne granule crnog asfalta. Te granule podsjećaju na prosijanu crnu zemlju namijenjenu sadnji biljaka, čime autor izuzetno rafiniranim postupkom govori o ekološkoj stvarnosti današnjice gdje sve češće asfaltna podloga zamjenjuje zemlju. Taj podni raster, bez obzira na njegovo jasno simbolično značenje, predstavlja impresivnu instalaciju koja cijeloj izložbi pruža profinjenu estetsko-simboličnu nadgradnju.

Sastavni dio izložbe su i eksperimentalne skladbe koje Vedran svira na basu i kontrabasu, a njihove ritmičke akcente čine udarci u lim zaštitne ograde autoceste. Ti zvukovi zaokružuju vizualne komponente izložbe s kojima čine pomno osmišljenu i zaokruženu cjelinu koja eksplicitno govori o psihičkim i materijalnim stanjima onih koji su, bez ikakve svoje krivnje, nebrigom i iritantnim ponašanjem države gurnuti na margine duhovne i fizičke egzistencije.

Već u Vedranovim ranijim radovima kao i u njihovoj prezentaciji bila je uočljiva autorova sklonost polivalentnom izrazu protkanom profinjenom simbolikom i metaforama pri čemu se isticala sklonost simbiozi glazbenog i likovnog izraza. To je posebno bilo vidljivo na izložbi „Forbidden Melody“, koja je izuzetno umjetnički inventivno i idejno argumentirano govorila o pandemiji Corona virusa, a koju je autor osmislio 2020. godine i predstavio u niz hrvatskih galerija. Tada je sjajnim asocijativnim nizom, profinjenom simbolikom i eksplicitnim iskazima suvislo iskazao snagu umjetnosti da progovori o aktualnom trenutku, kao što to čini i ovom izložbom. Unatoč tome što upozorava na anomalije društva, Vedranov jezik nije aktivistički već predstavlja duboko osmišljeni umjetnički čin koji proizlazi iz jedinstvene provedbe ideje u skladnoj sintezi s različitim umjetničkim disciplinama. Vedranov rad stoga prvenstveno treba promatrati kao promišljeni estetsko-etički komentar aktualnih događaja, a to je zadatak i poslanje umjetnosti.

Mladen Lučić

Vedran Ružić (26.8.1986., Rijeka) vizualni je umjetnik i jazz-glazbenik (kontrabas i bas gitara). Pohađao je Jazz konzervatorij u Klagenfurtu, a diplomirao je 2018. godine na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, smjer slikarstvo. Iza sebe ima trideset samostalnih te petnaestak zajedničkih izložbi u galerijama u Hrvatskoj i inozemstvu, a posljednjih godina fokusirao se na multimedijalni pristup umjetnosti. Autor je pet *jazz*-albuma, scenarist dva filma te je dobitnik glazbenih nagrada Porin i Status. Živi i stvara u Zvonečoj i na Voloskom.

Mob. 091 5845733

e-mail: vedran.ruzic1@gmail.com

www.vedranruzic.com

Izdavač: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka • Rijeka, Korzo 28/II, Tel: 051/332-494, 338-809

e-mail: hdlur@ri.t-com.hr • web: <http://hdlu-rijeka.hr/>

Za izdavača: Damir Šegota

Urednica: Jasna Rodin

Administrativna služba: Jadranka Jerkić

Organizator: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka

Oblikovanje kataloga: Branko Lenić

Tisak kataloga: Tiskara Sušak

Br. kataloga: 6 / 22

Naklada: 100 komada

Naše programe podržavaju:

Odjel gradske uprave za kulturu Grada Rijeke • Ministarstvo kulture Republike Hrvatske • Županija primorsko-goranska

